

Robert Vannoy , Major Prophets, Wykład 12

Argumenty za i przeciw Drugiemu Izajaszowi (Izajasz 40-66)

1. Deutero -Izajasz (Izajasz 40-66) Różne koncepcje i idee
2. Różnica w języku i stylu

Mówimy o argumentach za Deutero -Izajaszem. Po pierwsze, „Koncepcje i idee różnią się”. Trudno to uznać za przekonujący argument. Argument drugi: „Różnica w języku i stylu”. Myślę, że to ważniejszy argument. Na przykład we wstępie Driver, na stronach 238 i 239, wymienia wiele słów, które pojawiają się w Izajasza od 40 do 66, ale nie pojawiają się w 1 do 39. Następnie wymienia słowa, które często pojawiają się w 40 do 66, ale rzadko w punktach od 1 do 39.

Otrzymujesz więc długą listę słów, które albo w ogóle nie występują w pierwszej części, albo bardzo rzadko w pierwszej części, ale występują w drugiej części. Wiele argumentów opiera się na tego rodzaju analizie. Myślę, że w odpowiedzi można powiedzieć, że nie jest zbyt zaskakujące, że w Izajasza 40 do 66 można znaleźć słowa, które nie występują we wcześniejszej części księgi, ponieważ użycie słów zależy w dużym stopniu od tematu. Jeśli masz inną tematykę, nie jest zaskakujące, że będziesz mieć inną terminologię. Dlatego nie sądzę, że samo zestawienie słów, które występują w jednej części, a nie w drugiej, nie jest jakoś specjalnie przekonujące.

A. „Ani Zamiast” Anoki [2 formy „ja”]

Myślę, że najmocniejszą częścią argumentu dotyczącego stylu jest wskazanie pewnych osobliwości językowych, o których mówi się, że należą do zwyczajów z późniejszych czasów. Dziwactwa językowe związane z późniejszym zwyczajem znajdują się w Izajaszu od 40 do 66. Driver mówi o tym na stronie 240. Zagłębienie się w to jest bardzo skomplikowane technicznie. Nie będę się z tym zbyt rozbijał, ale powiem, że nawet w tym przypadku argument nie jest rozstrzygający. GCH Aalders w swoim *Wprowadzeniu do Starego Testamentu* — jest to dzieło holenderskie — ale Aalders twierdzi na przykład, że aby posłużyć się

jedną ilustracją, wysunięto argument, że różnicę w stylu widać w silnej preferencji w Księdze Deutero -Izajasza dla zaimek pierwszej osoby liczby pojedynczej ' *ani* ' zamiast ' *anoki* '. Zatem Deutero -Izajasz woli „ *ani* ” zamiast „ *anoki* ”, co podobno wskazuje na późniejsze użycie językowe. Sposób, w jaki to działa, jest opisany w Izajaszu 40-66; częste użycie „ *ani* ” zamiast „ *anoki* ” odzwierciedla użycie późniejszego czasu. Proponują tego rodzaju argumentację. Teraz Aalders przygląda się zastosowaniu tego terminu w innych miejscach. Na przykład w języku Haggai masz „ *ani* 5 razy i „ *anoki* ” ani razu. Teraz widzisz, że Aggeusz jest na wygnaniu, więc jesteś z Aggeuszem w czasach po wygnaniu i w ogóle nie używasz „ *anoki* ”. U Zachariasza: „ *ani* 9 razy”, „ *anoki* ani razu”. Teraz Aggeusz i Zachariasz są już po wygnaniu. Jeśli udasz się do Ezechiela, będziesz miał *ani* 162 razy, a *anoki* kilka razy. Nie wymienia go, ale został użyty zaledwie kilka razy. Inaczej mówiąc, to się zdarza. To jest u Ezechiela. Teraz Ezechiel nie jest na wygnaniu, więc cofasz się do wcześniejszych czasów. Jesteś w czasach wygnania z Ezechielem. Aalders mówi, że jasne jest, że tendencja do nieużywania ' *anoki* ' w czasach Izajasza (40-66) nie rozwinęła się aż do czasów Ezechiela, ponieważ w Izajaszu 40-66 występuje ona 21 razy. Innymi słowy, wydaje się to wskazywać, że rozdziały te są wcześniejsze niż Księga Ezechiela. Zatem nie są to czasy wygnania, ale jakiś czas przed wygnaniem, jeśli spojrzeć na tego rodzaju użycie. Jeśli więc wdasz się w kwestie dziwactw językowych, wdasz się w tego rodzaju dyskusję; i tutaj, przy użyciu „ *ani* ” i „ *anoki* ”, z pewnością nie jest to coś rozstrzygającego.

B. Tak mówi Pan [doskonały/niedoskonały] Z drugiej jednak strony przeprowadzono badania, które wykazały zgodność językową obu części księgi. Jeśli więc zagłębisz się w język i styl, odkryjesz pewne unikalne rodzaje rzeczy językowych, które znajdziesz w obu częściach książki, które zazwyczaj wykorzystują tego rodzaju analizę w celu uzyskania jedności, a nie braku jedności. Na przykład znasz wyrażenie „Tak mówi Pan”. *I to jest kol'amar Adonai*.

Wyrażenie to jest bardzo powszechne w prawie wszystkich księgach proroczych. Istnieje odmiana tego wyrażenia u Izajasza, gdzie występuje *kol yomer Adonai* w czasie niedoskonałym zamiast doskonałego. Doskonałość zostaje zastąpiona przez niedoskonałość i ten wariant pojawia się tylko u Izajasza i pojawia się w obu fragmentach Izajasza. Innymi słowy, pojawia się w rozdziale 1, wersecie 11 i wersecie 18. Pojawia się w rozdziale 33 wersecie 10. Pojawia się w 40 wersecie 1, a także w 40:25, 41:21 i 66:9. Więc widać, że jest to rozsiane po całej książce. Jest to w pierwszej części książki i w drugiej części książki. Jest to odmiana bardzo powszechnego wyrażenia, która występuje tylko u Izajasza i występuje w obu jego częściach.

Tendencja jest taka, że im później używasz „*anoki*”, tym jest ono coraz rzadziej używane. Zbliżasz się więc do czasów powygnanych; nie jest używany w ogóle, a w czasach wygnania, z wyjątkiem odrobiny. Ale u Izajasza jest ono użyte w około jednej trzeciej lub czwartej części czasu. To jest reprezentacja Aaldera . Innymi słowy, Aalders twierdzi, że w okresie po wygnaniu rzadziej używano słowa „*anoki*”. Jeśli przeanalizujesz księgi powygnane i wygnane, to okazuje się, że są one używane rzadziej niż w czasach przed wygnaniem. Innymi słowy, nie jest to mocny argument na rzecz późnej, powygnanej daty Deutero -Izajasza. Wielu twierdzi, że Deutero -Izajasz spóźnił się, był już po wygnaniu, kiedy Cyrus był gotowy pozwolić Izraelowi powrócić z wygnania. Mówią, że to tło historyczne; i zazwyczaj krytyczni uczeni mówią, że Cyrus jest już na scenie, zatem można użyć jego nazwiska, a autorem był ktoś żyjący w czasach powstania Cyrusa około 539 rpn. Jest to jednak ponad dwukrotnie większe użycie po wygnaniu, więc co ty zobacz w tym wierszu – jeśli chcesz powiedzieć, że użycie „*anoki*” przesuwają się w tym wierszu od „więcej” do „mniej” – oznacza to, że nie możesz umieścić Deutero -Izajasza późno, ponieważ będziesz musiał umieścić go w przed- czasy wygnania.

Jedność Izajasza oparta na języku i stylu [Margalioth]

W porządku, teraz wróć do tej książki Rachel Margalioth . Kiedy dojdiesz do nauki języka i stylu, jej książka jest naprawdę znacząca. Przedstawia bardzo dobrze uargumentowany argument za jednością książki opartą w dużej mierze na zgodności językowej i stylistycznej obu części. Spójrz na stronę 26 swoich cytatów. A to jest wzięte ze stron 5 i 6 jej książki. Mówi: „Kraus wymienia osiemnaście słów w wyrażeniach charakterystycznych dla Izajasza Drugiego. Przyznaje, że kilka z nich można znaleźć” – zauważcie to – „również u Izajasza Pierwszego. Natomiast w rozdziałach, które Kraus przypisuje Izaszowi, drugiemu.” Jeśli więc wymienisz te rzeczy jako charakterystyczne dla 2. ^{Izajasza}, ale potem znajdziesz je w pierwszej części, po prostu powiesz: „Cóż, ta część również pochodzi z 2. Izajasza”. Margalioth kontynuuje: „Ale nawet gdyby takich wyrażen było znacznie więcej, jaki dowód można z tego wyprowadzić? Czy specjalne słowa lub wyrażenia w tym czy innym rozdziale o czymś świadczą? Czy fakt ten daje podstawę do wyodrębnienia tego lub innego rozdziału z treści księgi?

„Nie jest niczym niezwykłym, że u proroków jedno lub więcej słów pojawia się kilka razy w niektórych rozdziałach, mimo że nie pojawiają się one ani razu w żadnym z poprzednich rozdziałów. Weźmy na przykład wyrażenie „zemsta Pana”, które pojawia się kilka razy w Jeremiaszu 50 i 51, ale nie pojawia się już w całej księdze. Czy to wystarczający powód, aby oddzielić te dwa rozdziały od księgi? Albo też wyrażenie „zabity mieczem” pojawia się nie mniej niż 10 razy w Ezechiela 31 i 32, ale nie pojawia się ani razu w poprzednich rozdziałach. Czy rozdział 31 Ezechiela rozpoczyna Drugiego Ezechiela? W każdej proroczej księdze można wskazać liczne słowa, wyrażenia i wyrażenia pojawiające się kilkakrotnie tylko w jednym rozdziale lub w grupie rozdziałów, a nie gdzie indziej w księdze.

„Pozostawiamy zatem wniosek, że takie słowa lub wyrażenia są preferowane ze względu na kontekst – konkretne przesłanie proroctwa podanego w danym rozdziale. Jeśli chodzi o argumenty mówiące, że obie części Księgi Izajasza różnią się językiem i stylem, czego zdaniem Ben Zeeva nie da się

udowodnić na przykładach, w tej książce wykażemy na setkach przykładów, że jest odwrotnie. Obie części są nie tylko podobne zarówno pod względem języka, jak i stylu, ale są niezwykle ze względu na swoją jedność, ponieważ podobieństw między nimi nie można przypisać żadnemu wpływowi.

Zatem to, co robi w swojej książce, jest następujące, zwróć uwagę na następne stwierdzenie: „System zastosowany tutaj do wykazania jedności obu części jest następujący. Po sklasyfikowaniu tematycznie całej Księgi Izajasza wykazaliśmy, że w odniesieniu do każdego tematu obie części posługują się niezliczonymi podobnymi wyrażeniami, które są charakterystyczne tylko dla tej księgi. Udowodniono również, że poszczególne wyrażenia wykazują to samo użycie w obu częściach. Niektóre nawet popularne wyrażenia wyróżniają się szczególnym użyciem identycznych terminów. Druga część odwraca słowa pierwszej; fragmenty w grupach wyrazowych pierwszego składają się z elementów występujących tylko w drugim i odwrotnie”.

Klasyfikacja według przedmiotu [Margalioth]

Nie umieściłem dalszych komentarzy w twoich cytatach z jej książki na ten temat, ale widzisz, ona klasyfikuje całą Księgę Izajasza według tematu. Oto niektóre z jej tematów: określenia Boga, określenia ludu Izraela, formuły prorocत्व, przesłania pocieszenia i tego typu rzeczy. Tak naprawdę ma 15 nagłówków tematycznych. Rozpracowuje to w następujący sposób: powiedzmy pierwsze, określenia Boga. Wymienia boskie tytuły użyte wyłącznie u Izajasza – boskie tytuły charakterystyczne dla Izajasza, które są wspólne dla obu części. Oznaczenia narodu Izraela: 11 epitetów odnoszących się jednakowo do narodu żydowskiego w obu częściach. Formuły prorocत्व: 20 formuł wprowadzających otwierających lub podkreślających prorocत्व we wcześniejszych rozdziałach z ich odpowiednikami językowymi w dalszej części. Widzisz, ona przegląda tę książkę w ten sposób i po prostu gromadzi dowody na podobieństwo zastosowań językowych w unikalny sposób, który występuje w obu częściach książki. Myślę,

że przedstawia mocny argument, robiąc to na rzecz jedności książki. Zobacz słowa przestrogi: 21 różnych sformułowań nagany charakterystycznej dla Izajasza, a jednak wspólnych dla obu części.

Teraz wracamy do argumentacji. Widzisz, argument jest taki, że istnieje różnica w języku i stylu. Margalioth odwraca tę sytuację i na podstawie tej dokładnej analizy stwierdza, że istnieje podobieństwo języka i stylu. Wydaje mi się, że przy tego rodzaju argumentacji, niezależnie od tego, w którą stronę pójdziesz, tą metodą nie można zapewnić pełnego dowodu autentyczności, tak jak nie można tego zrobić odwrotnie. Nie sądzę, żeby tego typu argumentacja była przekonująca w obu przypadkach. To znaczy, można powiedzieć, że Margalioth znalazł te unikalne wyrażenia w obu częściach księgi, teoretycznie można powiedzieć: „No cóż, Deutero -Izajasz na chwilę zgodził się na tę konstrukcję. Deutero -Izajasz był tak zaznajomiony z pierwszą częścią księgi, że zaadaptował wyrażenia w swoim własnym piśmie i wykorzystał je w drugiej części. Mogliby tak powiedzieć.

Vannoy'a Analiza

Nie sądzę więc, aby Margalioth mógł bez wątpienia udowodnić jedność księgi za pomocą tego rodzaju metody. Ale myślę, że jest też odwrotnie. Nie możesz udowodnić, że jest dwóch różnych autorów, ponieważ znajdziesz dowody na różnicę w języku i stylu. Co stanowi taką różnicę w języku i stylu, że skłania Cię do wniosku, że musisz mieć dwóch różnych pisarzy? Jestem pewien, że gdybyś wziął swój własny tekst sprzed 15 lat i porównał go z tym, co piszesz dzisiaj, znalazłbyś pewne różnice; a mimo to napisałeś jedno i drugie. Zatem na podstawie tego typu argumentacji nie sądzę, że można w sposób rozstrzygający udowodnić jedność księgi lub jej brak. Myślę jednak, że to, co zrobił Margalioth, jest odpowiedzią na argument zaakceptowany przez krytyków, mówiący, że można równie dobrze przedstawić bardzo solidny argument na rzecz jedności książki, jak i na różnicę między dwiema częściami. Zatem książka jest złożona,

język jest złożony i zastosowania są złożone. Statystyczne podejście lingwistyczne

Raddaya i odpowiedź Oswalta

Teraz spójrz na stronę 27 swoich cytatów. Jest jeszcze jedna rzecz, o której prawdopodobnie będziemy słyszeć coraz częściej: jest to wykorzystanie komputerowej oceny lingwistycznej materiału biblijnego w odniesieniu do kwestii autorstwa. W książce Oswalta o Izajaszu, w jego komentarzu do rozdziałów 1-39, nawiązuje do tego w związku z wydaniem Deutero -Izajasza. Zwróćmy uwagę na to, co mówi: „Najbliższy obiektywnemu dowód na brak jedności i kompozycji, jaki pojawia się u Y. Radday’a imponujące śledztwo Jedność Izajasza w *świecie językoznawstwa statystycznego* . Radday przeprowadził komputerowe badanie licznych cech językowych Księgi Izajasza i porównał je w różnych jej częściach. W ramach kontroli studiował inne dzieła literackie, zarówno biblijne, jak i pozabiblijne, które uważano za pochodzące od jednego autora. W wyniku tych badań doszedł do wniosku, że różnice językowe są tak poważne, że jeden autor nie byłby w stanie napisać całej Księgi Izajasza. Jak można było się spodziewać, wnioski te spotkały się z aprobatą krytycznych badaczy, którzy uznali ich stanowisko za uzasadnione. Ale w rzeczywistości wnioski Raddaya podają w wątpliwość niektóre poglądy naukowe. W związku z metodologią Raddaya może pojawić się wiele pytań . Już sam początek lingwistyki statystycznej rodzi pewne pytania. Czy wiemy już wystarczająco dużo, aby móc z całą pewnością mówić o możliwych granicach zmienności sposobu korzystania przez daną osobę?” Myślę, że to bardzo realne pytanie.

Kontynuując za Oswaltem: „Zauważ, że inny rodzaj komputerowego badania cech księgi doprowadził do wniosku, że jest to kompozycja jednolita: LL Adams i AC Rincher , „The Popular Critical View of the Isaiah Problem in the Light of Statistical Style Analysis”, „The Popular Critical View of the Isaiah Problem in the Light of Statistical Style Analysis”, w *Computer Studies*, 1973. Istnieją dwa badania, w których wyciągnięto przeciwne wnioski. Ponownie

Oswalt: „Podczas gdy jeszcze inny A. Kasher w swoim francuskim czasopiśmie „The Book of Isaiah: Characterization of Authors by Morphological Data Processing” stwierdził, że kompozycja nie stanowi jedności, ale jego wyniki wskazały na różne podziały książkę niż Radday . Przegląd trudności nieodłącznie związanych z podejściem statystycznym można znaleźć w artykule Posnera „The Use and Abuse of Stylistic Statistics”.

Teraz nie wiem, dokąd zmierza ten kierunek studiów; Myślę, że to dopiero początek i wątpię, czy będzie kontynuowany. To, co mówi Oswalt, jest z pewnością w tym momencie czymś właściwym: nie wiemy wystarczająco dużo, aby mówić z całą pewnością o możliwych granicach zmienności użycia konkretnej osoby. Badania prowadzone na tym etapie są ze sobą sprzeczne, chociaż wiele osób chwyciło się analizy Raddaya . Po prostu powiedz: „Analiza komputerowa” – wystarczy to powiedzieć wielu osobom, a to załatwi sprawę; komputer wie. Ale jakie informacje wprowadzasz do komputera i jak dokonujesz tych ocen?

Wróć do przypisu 5. „Nic z tego nie kwestionuje rzetelności, z jaką badania Raddaya zostały podjęte i przeprowadzone, ale wskazuje, że dowody nadal nie są tak obiektywne jak rękopis, w którym pojawiają się jedynie rozdziały 1-39 (lub coś w tym stylu). ” Nie ma żadnych rękopisów potwierdzających istnienie dwóch Księg Izajasza. W rzeczywistości mamy materiał dotyczący zwoju znad Morza Martwego, który stanowi jedną księgę. To najwcześniejszy rękopis, jaki mamy. Zwróć uwagę na przypis 6. „To ironia losu, że ci, którzy wychwalali wiarygodność metodologii Raddaya w zastosowaniu do Izajasza, byli znacznie mniej przekonani o jej wiarygodności, gdy niedawno poinformował, że ta sama metodologia ustaliła jedność Księgi Rodzaju”.

Argument z tła historycznego Izajasz 1-39 [Asyria] Izajasz 40-66 [Babilon/Persja]

Przejdźmy do argumentu z tła historycznego. Wydaje mi się, że argument dotyczący języka i stylu nie jest argumentem rozstrzygającym, ale myślę, że należy na to spojrzeć z obu stron. Już sam charakter argumentacji sprawia, że na

jej podstawie bardzo trudno jest zbudować spójną argumentację.

Przejdźmy do: „Argument wywodzący się z tła historycznego”. Myślę, że to chyba najważniejszy argument. Nie żeby był to koniecznie przekonujący argument, ale myślę, że z tych trzech argumentów jest to niewątpliwie argument najważniejszy. Nie można zaprzeczyć, że rozdziały Izajasza 40-52 mają zupełnie inne tło historyczne niż wcześniejsza część księgi. Jak zauważyliśmy do tej pory, na początku księgi znajduje się wiele nagan, zapowiedzi nadchodzących sądów i przepowiedni wygnania z powodu grzechu Izraela. Następnie dochodzimy do 40. rozdziału Izajasza i dalej nie mamy tego rodzaju materiału. W rzeczywistości sytuacja jest taka, że wydaje się, że ludzie są już na wygnaniu. Teraz nacisk położony jest na obietnicę, że Bóg wybawi z niewoli, więc zamiast ogłoszenia sądu jest pocieszenie, pocieszenie i nadzieja wraz z obietnicą Bożej interwencji w ich imieniu.

W pierwszej części księgi znajduje się wiele odniesień do Asyryjczyków jako wielkiego wroga. Ale dochodzimy do drugiej części księgi i okazuje się, że nie mamy tu na myśli Asyryjczyków, ale Babilończyków i powstanie Cyrusa, Persa. Lud jest w niewoli Babilończyków, ale wkrótce zostanie wybawiony ręką Boga za pomocą narzędzia Cyrusa Persa. Zatem pierwsza i druga część książki mają bardzo różne tło historyczne.

Biorąc to pod uwagę, można to wyjaśnić tylko na dwa sposoby. Krytycy sugerują, że drugą część książki napisał inny autor, który żył po rozpoczęciu i w trakcie wygnania, a tło historyczne to tło historyczne tego pisarza, który żył znacznie później niż Izajasz. To jeden ze sposobów wyjaśnienia różnicy.

Innym sposobem jest stwierdzenie, że napisał to Izajasz. Czyniąc to, był prowadzony przez Ducha Bożego, aby przekazać swemu ludowi po wygnaniu te słowa pocieszenia i nadziei: że wygnanie nie będzie trwało wiecznie, ale że Bóg zainterweniuje i wybawi. To jedyne dwa sposoby, w jakie można to wyjaśnić. Jeśli przyjmiesz ten drugi pogląd, czyli pogląd, że autorem jest Izajasz, nadal możesz zadać pytanie – a jest to pytanie, które jest często zadawane: czy w pisaniu

Izajasza istniał cel czegoś, co odnosiłoby się do wydarzeń, które nie miały miejsca? co się z nimi stanie, ale czy stanie się to w dość odległej przyszłości?

Spójrz na stronę 28 swoich cytatów w drugim akapicie małego przewodnika po studiach Whybray . To pochodzi ze strony 4 jego Drugiej broszury Izajasza. Mówi: „Jest wyraźnie adresowany do grupy ludzi, którzy zostali wypędzeni ze swojej ojczyzny przez zwycięską potęgę, która również jest określana z nazwy: Babilon. W 4 fragmentach (43:14, 47; 48:14, 20) Babilon jest wymieniony z nazwy w ten sposób, a tę historyczną sytuację potwierdzają liczne inne fragmenty. Rozdziały 40-55 stałyby się wówczas” – zwróć uwagę, co mówi – „bez sensu w VIII ^{wieku}, kiedy ludność Jerozolimy i Judy nadal mieszkała w domu pod rządami swoich własnych królów ; kiedy Babilon, daleki od bycia wielką potęgą, był – i pozostał aż do upadku Asyrii pod koniec VII wieku p.n.e., długo po śmierci Izajasza – zaledwie jednym z miast imperium asyryjskiego; i kiedy Cyrus jeszcze się nie narodził, a imperium perskie jeszcze nie istniało. Z drugiej strony wszystko, co jest zawarte w tych rozdziałach, ma sens jako przesłanie proroka z VI wieku skierowane do żydowskich wygnańców w Babilonie”.

Przeznaczenie rozdziałów Izajasza 40-66 dla ludzi w czasach Izajasza

Pojawia się tam pytanie o znaczenie rozdziałów Izajasza 40-66 dla współczesnych Izajaszowi – czy ma to dla nich jakieś znaczenie? Zobacz, co Freedman mówi na to pytanie, strona 25 twoich cytatów. To jest z *Wprowadzenia proroków Starego Testamentu* Freedmana . Mówi: „Nie każde proroctwo musi odnosić się do określonej współczesnej sytuacji historycznej ani mieć bezpośredniego zastosowania do pokolenia, do którego jest wypowiedzane. Nie można utrzymywać, jak twierdzi Driver, że prorok zawsze przemawia do osoby, która jest mu współczesna. Przesłanie, które niesie, jest ściśle związane z okolicznościami jego czasów; jego obietnice i przepowiednie odpowiadają potrzebom, które wówczas są odczuwane. Oczywiście sprzeczności z tą koncepcją proroctwa to: Zachariasz 9-14, mówiący o rzeczach znacznie wykraczających

poza czasy współczesnych Zachariaszowi; Daniela 11-12, do czasów Antiocha Epifanesa (ok. 165 p.n.e.); Izajasz 24-27 – to jest apokalipsa Izajasza, on mówi o czasach ostatecznych – oprócz tych już wspomnianych. Nie można oczywiście przeoczyć ogólnego związku prorocstwa z sytuacjami historycznymi, z którymi się ono wiąże prorocza wypowiedź”. Myślę, że to, co mówi Freedman, jest całkiem jasne, że nie wszystkie prorocstwa mają bezpośrednie i natychmiastowe zastosowanie do współczesnych, z którymi rozmawiali prorocy; Myślę, że to oczywiste.

Kiedy dotrzemy do Izajasza 40-66, mimo że Freedman ma rację, wskazując to, myślę, że nadal można powiedzieć, że Izajasz 40-66 rzeczywiście służy celowi w odniesieniu do ludzi z czasów Izajasza. Na początku księgi Izajasz zdawał się mieć dwa cele. Pierwszym było oznajmienie narodowi jego grzechu i obowiązku pokuty; robi to wielokrotnie. Następnie, po drugie, powiedzieć Judzie, że Bóg zamierza ich ukarać za ich grzechy, wysyłając ich na wygnanie. To także było całkiem jasne. Byli jednak tacy, którzy słuchali Izajasza i odpowiedzieli na jego przesłanie, choć stanowili wyjątek. W większości ludzie odwrócili się od tego, co powiedział; nie chcieli tego słyszeć.

Przepowiednia z szóstego rozdziału Izajasza spełniła się. Pamiętajcie, że w tej wizji wezwania Izajasza Pan powiedział w Księdze Izajasza 6:9 i dalej: „Idźcie i powiedzcie temu ludowi: «Słuchajcie, ale nie rozumiejcie; rzeczywiście widzisz, ale nie dostrzegasz. Załóżcie im uszy, zamknijcie oczy, żeby nie widzieli”, dlatego ludzie nie zamierzali odpowiedzieć na to przesłanie i w większości tego nie zrobili. To się spełniało.

Było także jasne, że wygnanie przepowiedziane w 6:11 i 12 było nieuniknione. Zobacz wersety 11 i 12 rozdziału 6, „ Wtedy powiedziałem: «Jak długo, Panie?»» A on odpowiedział: „Dopóki miasta nie zostaną zniszczone i pozbawione mieszkańców, dopóki domy nie zostaną opuszczone, a pola zrujnowane i spustoszone, aż Pan odprawi wszystkich daleko i ziemia nie będzie całkowicie opuszczona ”. Mówił o wygnaniu. już w rozdziale 6. Następnie dał tym

ludziom nadzieję, że wygnanie nie będzie trwało wiecznie. Nastąpi wybawienie, ale nie był to sąd, który miał zakończyć naród i lud. Bóg miał zamiar interweniować i oni wrócą. Myślę, że byłoby to pocieszeniem dla boskiego ostatka — ludzi, którzy rzeczywiście posłuchali Izajasza. Ponieważ, jak widzisz, jeśli prześledzisz, że ma to miejsce po Ezechiaszu, dojdiesz do panowania Manassesza, kiedy sytuacja się pogorszyła, a jeśli spojrzymy na królów, stanie się bardzo jasne, że wygnanie jest nieuniknione; i myślę, że druga część Izajasza została napisana prawdopodobnie w tym mrocznym okresie Manassesza.

Zacznijmy więc od tego punktu na początku następnej godziny i zakończmy dyskusję na temat tej trzeciej linii argumentacji: „Różnica w tle historycznym”.

Przepisane przez Cassie Larson
 Początkowa edycja: Carly Geiman
 Zgrubna edycja autorstwa Teda Hilde brandta
 Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
 Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa